

ΜΙΤΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΙ ΜΕΤΑΝ ΘΡΥΛΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενον)

13 Αὐγούστου.—Κοιμήθηκα κι' ἀπόψε ἔχοντας τὸ κλειδὶ τῆς πόρτας δεμένο στὸ χέρι μου. Τὰ μεσάνυχτα πετάχθηκα ἀπ' τὸν ὑπὸ μου τρομαγμένη ἀπὸ καπτοίον ἀλλούτο θόρυβο. Εἰδα τὴν Λουκία καθισμένη στὸ κρεβάτι της νό κιντάρι πόδες τὸ παράνυρο. Βρέσκοταν σὲ κατάστασις ὑπνοβιστικής. Πήγη σιγά στὸ τζάμι καὶ ἐκνυτάξα ἔξω. Μιὰ μεγάλη νυχτερίδα πετοῦσε κάμνοντας κώκλους στὸν ἄρδα. Δυοὶ φορεῖς πλησίασε καὶ κέντησε μὲ τὴ φτερόνυμα τῆς τὸ τζάμι. Μὲ εἰδὸς ἀσφαλῶς κι' ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως τὸ πόδι τοῦ νεκροταρείο. "Οταν γύρισα πρὸς τὴν Λουκία, εἶδα ποὺς εἶχε πλαγάσει κι' ἔκομπτα ἡσυχη. Δὲν ἀνησύχησε πειά νός τὸ πρώτο.

14 Αὐγούστου.—Ἐπήγαμε κι' ἔκαθησαν στὸν ἀγαπημένο μας παγάκιαν ἀντίκρυ στὴν ἀκρογιαλιά, πλᾶτι στὸ νεκροταρείο. Τὸ μέρος αὐτὸν τῆς ἀρέσει ὑπερβολικά. "Ηταν ἡσυχη καὶ διλλήσση. "Ο λιος ἔδυσε μέσος σὲ μιὰ ἀποθέσιν χωράματον. "Ολα ἔβαφησαν χρωσφένια. "Ἐπαιρούσε πειά νά νωτήνη. "Η Λουκία φαντάτηνε ἀρρεημένη.

— Πηγαδίνουσε; τὴν ράπτησα.

Καὶ μοῦ ἀπήντησες ἀφηρημένα, ἔχοντας ἀλλού τὸ νοῦ της:

— Τὰ κόκκινα μάτια του! Νάτα πάλι! Είναι ἀκριβῶς τὰ ἴδια!

Αὐτά τὰ λόγια της μὲ παραζένεψεν, τὸ ὥμολογό. Τὴν ἔκνυτοξα λοξή καὶ εἶδα πῶς βρισκότανε σὲ μιὰ ἀσυνήθηση ἡμιονειρῶθη κατάστασι. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ ἔκφραστη ἀνεξήγητη. "Ακούοντας τὴν διεύθυνσι τοῦ βλέμματός της καὶ εἶδα πῶς κιντάζει πόδες μιὰ σκοτεινή γονιά τοῦ νεκροταρείου. Διακρινότανε ἔκει μᾶς σκιά, καὶ σαν ἀνθρώπος φηλός, λιγνός, πον παραμύνευς. "Εταράχθηκα χωρίς νά σέρω γατού. Τὰ μάτια του ἦσαν πράγματικῆς μεγάλα, φωτεινά, διλλήσσηνα. Προσώρως μέρη βίαστα καὶ κύτταξα καλύτερα. "Οχι δὲν ἦταν ἀνθρώπος, ἔτσι θὰ μοῦ φάνηκε. Θά ἐπήρη γι' ανθράκωνη σιλουέττα κάτιοι μικρῷ κοντὸν κυπαρίσσιοι. Αὐτὸν θὰ ἀσφαλῶς έπειτα τὴν σκέψη μου μάλιστα καὶ στὴν Λουκία. "Ανεσκίρησε ἀπότομῶς καὶ ἡ ὄψις της ἔγινε υθίβερά. Τὰ νά σκέπτεται ἀρραγες;

Γυρίσαμε συστηλές στὸ σπίτι. "Η Λουκία εἶχε πονοκέφαλο καὶ κοιμήθηκε ἔνωφες. Δὲν είχα διάθεσις γιὰ ὑπέρνο κι' ἔκαμα ἔνα μικρό περίπτωτο στὴν ἀκροθαλασσιά. "Ηρουν στενοχωρημένη, σκεπτόμουν τὸν Ἰωνάννην...

"Οταν γύριζα σπίτι τὸ φεγγάριο, ἔλους τὰ πάντα γύρω. Τὸ ἀργυρό φῶς ἤταν τόσο λαμπρό ὥστε διέκρινα τὸ κάινο τὸ λεπτομερῆς σὸν νά ἡμέρα. "Εξαστα τὰν ἀντίκρυσα στὸ παράνυρο τοῦ κοιτῶνος μας νά προβάλῃ τὸ κεφάλι της Λουκίας. Νόμισα πῶς μὲ περίμενε κι' ἀρριστεῖ νά τὴν καιρεστο κουνώντας τὸ μαντύλι μου στὸν ἄρδα. Αὐτὴ μάτιος δὲν κινήθηκε διόλου. Σάν νά μή μὲ διέκρινε, σάν νά ἔκομπτε. Προσκόφησα καὶ διέκρινα πειώ καλά. "Η Λουκία ἤταν ἀκομητική στὸ παράνυρο καὶ ἔκομπτο πραγματικῶς. Πλάγια της δὲ ἀντίκρυσα ἔνα σκοτεινὸν ὅγκο, κατί σάν μεγάλο δρόσο! "Ἐτρεξα μ' ἀλη μου τὴν γρηγοράδα, ἔφτασα στὸ σπίτι κι' ἀνέβησε ἐπάνω. Τὸ παράξενο ἔκεινο ποιοῦ δὲν ἦταν πειά ἔξει. "Η Λουκία εἶχε σκεπασθῆ καὶ προσκόφησε πρὸς τὸ κρεβάτι της. Βρέσκοταν σὲ ὑπνοβασία καὶ ἀνέπνευσε δυνατά. Κρατούσε τὸ χέρι της γύρω στὸ λαμπό της, σάν νᾶθελε σα προφοριλαχτῆ ἀπὸ κάτια καὶ χωρίς νά τὴν ἔσυνηστο τὴν ἐπλάγιασα καὶ τὴν σκέπτασα καλά. "Ακόμη ἐφρόντισε να κλείσει τὰ παράνυρο καὶ τὴν πόρτα...

"Η ὄψις της καθυός κοιμᾶται εἶναι πολὺ γλυκιά καὶ συμπαθής. "Υπέρχει δμως κατί τὸ ἄγριο καὶ τὸ βλοσσόρο κάτω ἀπὸ τὰ βλέφαρά της, στὰ μάτια της, ποὺ δὲν μ' ἀρέσει καθύδην. Υπομιάζουμε πῶς κατί τὴν θλίψει καὶ τὴν στενοχωρεῖ.

15 Αὐγούστου.—Σηκώθηκα πολὺ ἀργά σημερα. "Η Λουκία κοιμᾶται ἀκόμη. Φύνεται ἐξητάλημένη καὶ μαραμένη καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀνεξῆρ τὰ μάτια της. Τρομάζεμε νά τὴν σηκώσουμε Εὔθυνος εἴλημε καὶ μιὰ εὐγάλιαστη εἰδηστα. "Ο πατέρες τοῦ ἀρρεαβωνιαστικοῦ της, τοῦ Ἀρθούρου εἶνε καλύτερα. "Εξήτησε, μᾶς γιάφουν, νά γινη ὁ γάμος τὸ τοχύτερον. "Η Λουκία φύνεται εὐχεροτημένη ἀρκετά. "Η μητέρα της χαλεπεὶς ἐπίσης καὶ λυπεῖται. Λυπεῖται διότι θὰ τὴν στεγηθῇ μετὸ τὸν γάμον, ἀλλὰ καὶ χαλεπεὶς διότι ἡ κόρη της θὰ ἔχῃ πλέον ἔνα προστατήτη, τὸν ἄνδρα της. Η τολαική πόρτα γρύλα κυρία! Μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὰ μιστικά της. Μοῦ ἵπε πῶς περιμένει πειά τὸν θάνατό της! Ο γιατρὸς τῆς ἔξασθενε καὶ πῶς δὲν θὰ ζήσῃ πολὺ ἀκόμη. Τὸ ἔκρυψε αὐτὸν ἀπὸ τὴν Λουκίαν γιὰ νά μη τὴν λυπήσῃ. "Η ἀγαθὴ γρύλα περιμένει τὸ τέ-

λος της μὲ δρεσμα. "Έκαμα συνεπῶς πολὺ καλά νά τὴς κρύψω τὰ γεγονότα ποὺ συνέβησαν τὶς τελευταῖς νύχτες στὴν Λουκία λόγῳ τῆς ὑπνοβιστικῆς της. "Αν τὰ ἐμάθωνε δηλατάθησε στὸ ἡμεροδιγό μου. Μὲ τὶ καρδιά δμως νά γράψω λέξης στὸ ημεροδιγό μου. Μὲ τὶ καρδιά δμως νά γράφα; Φαίνεται πῶς κάποια συμφορά μᾶς ἀπειλεῖ, πῶς κατί τὸ ἀπαλίσιο ὑπάρχει γύρω μας καὶ τὸ ἀνεξήγητο. Καμμιά εἰδηστας ἀπὸ τὸν 'Ιωνάθαν καὶ ἡ Λουκία πηγανεῖς χειρότερα καὶ συγχρωνώντας ἔξασθενε τρομερό. "Απὸ τὸ ὄλλο μερός η μητέρα της δὲν ἔχει παρὰ δίλγονα πειά περιθώριαν ξωῆ.

Δὲν μπορῶ νά ἔννοισθω αὐτὴ τὴν ἀλλόκοτη καὶ ἀνεξήγητη ἔξασθεντας τῆς Λουκίας. "Απὸ ἡμέρας σὲ ἡμέρα ἀδυνατίζει καὶ χλωμανεῖ πειό πολύ, ἐνῷ καὶ τῷρει καλά καὶ κοιμᾶται καλά καὶ ωράλους περιπάτους κάμνουμε. Κι' ἐν τούτοις τὰ ϋδά του προσώπου της μαραίνονται καὶ κατὰ ταῖς κάθημερινῶς ἀπὸ τὸν ἑαυτό της. Τὴν νύκτα τὴν ἀκούνω ν' ἀσθματική καὶ νά ζητῇ ἀέρια ν' ἀναπνεύση.

"Η ὑπνοβιστικά δὲν τὴν ἔχει ἀφήσει καθόλου. Εὔτυχως κλειδώνω τὴν πόρτα καὶ δένω τὸ κλειδί στὸ χειρί μου. Σηκώνεται, δοκιμάζει νά βγῃ ἔξω καὶ διατελειώνεται ἀρχίζει νά βηματίζει μέσα στὸ δωμάτιο. Συνηθίσταται κάθεται στὸ παράνυρο βυθισμένη στὴν ὑπνοβιστικά της.

Χθές τὴν νύκτα ἔστησα ἀπότομα καὶ τὴν βροῆκα νά σκυψῃ ἔξω ἀπὸ τὸ παράνυρο, νά κρέμεται σχεδόν ἡ μιαρή βροῦ. Προσπάθησα νά τὴν σηκώσω ἀπ' ἔκει, μὲ ἑστάθη ἀδύνατον. Ζήτησα τότε νό τὴν ἔστησην, ἀλλὰ εἰδὼ θάλασση πέρα τοῦ θαλασσινού μεμένη. "Εκοπάσα τελός τρομεροῦ νά τὴν ξυντήσω. "Οταν συνηλθε ἤταν τρομερά ωχρή καὶ ἔχηται λιμένην. Τὴν δρώτησα γιατὶ προμάστηκε στὸ παράνυρο, ἀλλ' ανατρίχιασε καὶ γύρισε τὸ πρόσωπο της ἀλλού, χωρὶς νά μου ἀπαντήσῃ τίτοι.

Τὴν βοήθησα νά πλαγιάσῃ καὶ βυθίσθηκε ἀμέσως στὸν ὑπνό, ἀποκαμιμένη σὸν νό είχεν ἔργασθη ἐπὶ ώρας. "Ἐνῷ ἐριούμενη, εἶδα στὸ λαιμό της τὸ δυδικεῖνα κεντήματα πού θὰ ἔγιναν, καθώς ὑπέθετα, ἀπὸ καμμιά καρφίτσα τὴν νύκτα ἔκεινη τῆς φυγῆς της ἀπὸ τὸ σπίτι. Περιεργού δμως πρίγμα. Τὰ δύο αὐτὰ κεντήματα δὲν ἔχουν κλείσει, ἀλλὰ πέρασαν τὸ σπίτι της ἡμέρες. Εἶδα νά είναι μεγάλεστρα πού πολὺ πικρά. Πολὺ περίσσογα... "Αν δὲν κλείσουν οὐ μια δυδικεῖνα πάρα πολύ, δηλατήσης, θὰ καλέσω γιατρὸ διότι... Ποιός ζέρει τὶ νά της συνεβιώνει...

18 Αὐγούστου.—"Ας είναι δοξασμένον τὸ δονούμα σου Θεέ μου! Τὴν νύκτα ποὺ ἐπέρεσε δὲν μᾶς ἀνησύχησε τίτοιτε. "Η φιλάτη μου Λουκία κοιμήθηκε πολὺ ἡσυχα. Καὶ νάτην τῷρα ἔνετλος δημόσιη, καὶ διὰ τοῦ χλωρῆ διότι ταῖς ἡμέραις. "Επιβίδη ἤταν πολὺ εὐδιάσθεντη τὴν ὁράτηση γιὰ τὰ δνειρά της ταῖς ἡμέρες τῆς ὑπνοβιστικῆς της. "Ανατρίχιασε δμως καὶ τοράμηκε τόσο ὑπάρχησε. "Ποιός ζέρει τὸν ὑπνοβιστικό της σπίτιον της Λουκίας. "Ο κ. Χωνίκης μού γράψει τὰ μεταφέρει τὸν γάμο μου στὸ Λονδίνο. "Ο κ. Χωνίκης μού γράψει τὰ μεταφέρει τὸν γάμο μου στὸ Ιωνάθαν. "Οι πατέρες της ιστορίας της θέλουν νά την ξυντήσουμε στὸ Λονδίνο ἐνωμένην. "Ιστορία νά γινη κι' αὐτὸν Ποιός ζέρει; ..,

"Επιστολή, "Αγαθης μοναχής, τοῦ Νοσοκομείου "Αγιος Ιωάννης" σήφ καὶ "Αγία Μαρία τῆς Βουδαπέστης, περδεὶς τὴν Μίλαν Μερρέτ.

12 Αὔγουστος

"Αγαθης περιηγηθεῖς δεσμούσις σε

"Σᾶς γράψω κατ' αἰτησιν τοῦ

"Ιωνάθαν "Αρκερ, ὁ δόποιος δὲν ἔχει ἀκετάδης δυνάμεις γιὰ νά γράψῃ ὁ ἰδιος, κατότι βαίνει ποὺς τὴν ἀνάρρωστην τοῦ, χρύσιτε θελα καὶ διὰ πρεσβειῶν τοῦ 'Αγ. Ιωσήφ καὶ τῆς 'Αγ. Μεριάς. "Ο κ. Αρκερ νοσηλεύεται ἐδῆ ἀπὸ δὲς ἔβδομάδων, παθών ἀπὸ σφρόδρομον ἔγκεφαλικὸν πυρετόν.

Μὲ παρεκάλεσες νά σᾶς διαβίσσω τὸν μεστασμόν του καὶ νά είπω δηλατήσω, Η τολαική πόρτα γράψω καὶ πρὸ τὸν κ. Πέτρον Χωνίκην εἰς 'Εξέτερο, δηλατήσω τὸν καθηγουμένοντας ἔπιστης. "Ο κ. Αρκερ θὰ χρειασθῇ ἀκόμη δίλγονων ἔβδομάδων διαμονήν ἐνταῦθα. Ζητεῖ δὲ δηλατήσω τὸν φέρεται χρήματα, καθότι τὸ ποσόν που

σίχες μακέν του τού έξηντελήθη.

Μετά σύμπανθιας και μὲ δλας τὰς εὐχάς μου μένω

‘Αγάθη, μοναχή.

Υ. Γ. Δὲν ἔκλεισα τὴν ἐπιστολὴν ἀμέσως διὰ νὰ προσθέσω τὸ ὑπερβολικόν αὐτὸν. Γνωρίζω πῶς αὐδριον θὰ εἰσῆσθε σύζυγος τοῦ κ. “Αρκεο καὶ δι’ αὐτὸς ἔθεωρήσα καθῆκον μου νὰ σᾶς διαφωτίσω σχετικῶς μὲ τὴν ἀσθενεά του.

Ἐχω νὰ σᾶς διηγηθῶ, δεσποινίς, μερικά ἀνεξήγητα πράγματα ποὺ συνέβησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας τοῦ κ. “Αρκεο. “Ὑπέστη φαίνεται, κάποιον ἴσχυρον κλονισμὸν καὶ μέσα στὸ πυρετό του μιλούσε διαρκῶς γιὰ λύκους, δηλητήρια, φαντάσματα, δαιμόνια καὶ δὲν ἔχω τὶ ἄλλο.. Προσέξατε λοιπὸν δταν τὸν δῆτα νὰ ἀποφύγεται νὰ τοῦ κάμετε λόγο γιὰ τετοια πράγματα. Θά σᾶς ἔγραφα ἐνθωρίτερον, ἀλλὰ δὲν ἔξεραμε τὴν διεύθυνσι σας. ”Ο κ. “Αρκεο ἔφθασε ἔδωλον μιστρέλλος. “Ηλθε μὲ τὸ τραίνον ἀπὸ τὸ Κλαύδιον πυρετού καὶ δὲν φύλακάς μας ἐπληροφορήθη ἀπὸ τὸν σιδηροδρομικούς, διτὶ ὃ δυστυχῆς νεος εἰσώρμησεν εἰς τὸν σταθμὸν ἔξαλλος ζητῶν εἰσητήριον γιὰ τὴν πατερίδα του. Φαίνεται πῶς θὰ ὑπέστη ψυχικὰς ὁδύνας. Ποιός ξέρει.. Πάντως είναι πολὺ καλλίτερα καὶ σὲ λιγες ἔβδομαδες θὰ είναι ἐντελῶς καλά.

‘Αγάθη

‘Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ κ. Βίλεγκτων καὶ Σία περδε τὸν
ἐν Οὐδέτερην Ράσσον πρόδεινον.

‘Αξιότιμες Κύριες

Συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδεξεῖς σας καὶ τὴν ἐν τῷ πλοίῳ «Δήμητρα» εὑρέθεις προτοτικοὶ τοῦ ἐν Βάρνα ὑποπρακτοὶ εἰσὶν μας, παρελάβαμεν τὰ ὑπόλοιπα κιβώτια τοῦ χρώματος καὶ τὰ ἐτοποθετήσαμεν εἰς τὰς ἐν Λονδίνῳ οἰκίας, τὰς ὅποιας ἀνέφερες σχετικὸν σημείωμα, τὸ ὅποιον εἴχομεν λάβει πρὸς διμήνους ὑπὸ τοῦ κόμητος κ. Δράκουλα, ἀγοραστοῦ τῶν οἰκιῶν οὐτεν. Εἰδοποιήσαμεν τὸ ἐν Βάρνα ὑποπρακτορεῖον μας περὶ τῆς τοποθετήσεως τῶν κιβωτίων αὐτῶν, ἔξι ὅν μερικὰ ἀκλειδώθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Χαροκόπειας διὰ λογαριασμὸν τοῦ κ. κόμητος οἰκίαν...

Βίλεγκτων καὶ Σία

‘Εμερολόγιον τοῦ δικτορος Σοῦαρδ.

19 Αὐγούστου. — ‘Ο παραδόξος φρενοβλαβῆς Ρένφιλδ, περὶ τοῦ ὅποιου ἔκαμα λόγον καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἡμερολογίου αὐτοῦ, ὃ ἔγκλειστος εἰς τὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν μου φρενοκομεῖον, εἶχεν αἰφνιδίαν ἀλλόκοτον μεταβολὴν τὴν περασμένη νύχτα. Κατὰ τὰς 8 ἀρχὶσε νὰ ἔξαπτεται καὶ νὰ ὀσφραλντοτει τὸν ἄρεο τὸν σὰν σκύλος. ‘Ετρεψε στὸ παράθυρο ποὺ βλέπει ἀπέναντι στὸ ἔσημωμένο παλαιὸ κτίριο καὶ κυττοῦσε ἔξω σὰν κάτι νὰ περιμενε. ‘Ο ἐπιστάτης τοῦ φρενοκομείου τὸν ἀντελήφθη καὶ τὸν ἔρωτης τὴν συμβαίνει. ‘Ο Ρένφιλδ ποὺ μιλοῦσε ὀλες τὶς ἀλλες ἡμέρες πρὸς τὸν ἐπιστάτη δουλοπρεπῶς, τοῦ ἀπήντησε μὲ τρόπο ἀγέρωχο καὶ ὑπερήφανο :

— Δὲν ἔχω νὰ σου πῶ τίτοτα. Σεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ ἀντιληφθῆτε, δὲν αἰσθάνεσθε... Κι’ ὅμως ὁ αὐθέντης ἔφθασε, είνε ἐδῶ κοντά!...

Φαίνεται πῶς τὸν κατέλαβε, τὸν δυστυχῆ, θρησκευτικὴ μανία. ‘Αλλη ἔξηγησις δὲν ὑπάρχει.

Τὸν ἐπεσκέψθην καὶ ὃ ἵδιος στὴ μία τὰ μεσάνυχτα. ‘Αργισας νὰ μιλῇ καὶ σὲ μένα ἀγέρωχο, χωρὶς νὰ μὲ πολυλογαριάζῃ. ‘Απὸ στιγμῆς οὲ στιγμὴ ἡ ἔξαψις του ἐμεγάλων καὶ τέλος τὸν κατέλαβε ἀπόνια κι’ ἔκαθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ του. Τὰ μάτια του τὰ πρὸ δύλιγον γουρλωμένα ἔγιναν ἀπλανῆ.

— Ρένφιλδ, τοῦ εἴπα, τὶ ἔχεις σήμερα, τὶ σου συμβαίνει; Πέρισσος μου τό...

Μου ἀπήντησε δμως κατὰ τρόπον ποὺ δὲν ἔβγαλα νόημα. Φαίνεται πῶς κάποιον περιμένει, μιλεῖ γιὰ κάποιον «Ισχυρόν» ποὺ εύρισκεται ἥδη κοντά τουν, δπως λέγει...

Τὸν ἄφησα καὶ ἀπεσύρθην, δταν στὴς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἥλθε καὶ μ’ ἔξυπνησεν ὁ νυκτοφύλαξ κατὰ διαταγὴν τοῦ ‘Επιστάτου. ‘Ο Ρένφιλδ είχε δραπετεύσει ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο.

Μόλις τὸ ἀκουσα αὐτὸς ἔφόρεσα γρήγορα τὰ ροῦχα μου καὶ ἔτρεξα νὰ δῶ τὶ συνέβη. ‘Ο ἐπιστάτης μοῦ ἀφογήθη τὰ διατρέξαντα. ‘Ο Ρένφιλδ προσωριήθησε οἵ κοιμάται καὶ ἔξαψαν ἀνοιξε τὸ παράθυρο κι’ ἔτοι μαθὼς ἤταν μὲ τὰ νυχτικὰ του πήδησες ἔξω. Χωρὶς νὰ κάσω καιρό πήδησα ἀπὸ τὸ ἵδιο παράθυρο στὸν κήπο τοῦ φρενοκομείου κι’ ἔτρεξα πρὸς ἀνεύρεσι του. Μόλις προχώρησα λίγο, μήπους γιὰ νὰ πηδήσῃ στὸ διπλανὸ ἔρημο κτίριο. ‘Ηταν δὲν Ρένφιλδ! ‘Ανέβηκε μάλιστα στὸν τοῖχο μὲ εύκολα καὶ πήδησε στὸ προσαύλιο του διπλανοῦ παμπαλίου κτιρίου.

(‘Ακολουθεῖ)

Τὸ «Μπουκέτο» πωλεῖται ἐν ‘Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου τὸν ‘Εφημερίδων καὶ τὰν ὑπορρεούσαν αὐτοῦ, πρὸς 1.50 τὸ τεῦχος. Παρακαλοῦνται οἱ λευκινὶς ἐπὶ τῆς τιμῆς του φύλλου.

Η ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶχαμε δημοτικάς ἡ βουλευτικάς ἔκλογάς; Πολιτικό δημόσιο λογίου μου. ‘Επαροσυνάζετο κανέναν ἔθνικον συμβάν; Πρωτός—πρῶτος στὴν ἐπίδειξι ἡ στὸ μημάσυνον διάδοσης μου! Φοιτεία ἐπιδεικτικὸς στὸν χορούς, ἀκούραστος στὴς μασκαράτες. ‘Εδω συγκινησίας καὶ δάκρυα, ἔκει ο ὁρος, φωνές καὶ ζήτω. Παντοῦ καὶ ἡ οὐρά μου στὴ μέση, πάντοτε μίμος ζωηρότατος, πανταχοῦ θερμός πα πα το ζεχαίρει μαρτυρίες!

‘Ω, ἡ σκέψις αὐτή, ὁ ἀφεύγατος τοῦτος τῆς ψυχῆς μου ἐφιδλητης, κατεπλάκων τὴν ψυχὴν μου ἀσννάως. ‘Εθοσις μέος στὸν συλλογισμούς μου σὰν σκουλήκι φυλοειδήρας, στοιμο νὰ καταμαράνη «δλες μου αὐτὲς τὶς δάκρυες!»

‘Ετσι καταρακούσσως ἡ χαριτωμένη μου ζωή, δταν ἔξαφνα, ἐποδβαλε «σᾶν ὄντειρο μπροστά μου» διαμονισμένος ἔρωτας μιᾶς ἀμαρτιας ἀπὸ ταλής ιδιαίτερης!

Αὐτὸς ὁ γελοῖος, συνάμα δὲ καὶ ἀξιοδάκρυτος, διάναιμικός, διαστιμάτης, ὃ ἀδιάντροπος, τέλος, αὐτὸς ἔσως, ἐφανερώθη εὐθὺς εἰς τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν τὴν δόποιαν ἔκαμα στὴς Κεφούλας τὸ ἀρχεῖον μαζύ μὲ τὸν γλυκύτατον ποιητὴν Α. Μαρτζώκη. Έκει, χωρὶς ποτὲ νὰ ἔκαπτεν παρόμοιαν ἔφοδο, εἶδα τὴν λεπτοκαμώμενη ἔκεινη μοσχομάγκα, εὐθὺς ὡς ἔκαθισε πλησίον μου, νὰ μὲ παρατηῇ μὲ μίλαν ἀλλόκοτη περιπάτεια.. ‘Επειτα, μὲ κάποια συστολὴ καὶ μ’ ἔνα χαριτωμένο θυμό μοῦ εἰπε συγκινημένη δτι «μὲ κρυφαγαπούσσεις ἀπὸ καιρὸ καὶ δὲν ἔγαρ ο καὶ δὲν τῆς ἔκαμνα -τάχα μου- τὸν ἀδιάφορο!»

Είδα τότε τὰ πονηρὰ καὶ νοστιμούτσια μάτια τῆς γλυκοδακρισμένα.. ‘Έξαφνα, τῆς ἥλθε ἔκει «κάτι, έτσι, ωσάν παραζάλη, σᾶν λιποθυμία...» κατακυριεύμενος δ’ ἔγω «ἀ πο οι τον», μεθυσμένος ἀπὸ τ’ ἀνέκραστο πάνος μιᾶς γλυκειᾶς ἐπιθυμίας ἀκράτητης, ἔγυρα δ’ ἥλιθιος στὴ μυστρόνον ἀγκαλιά της μὲ περιπάθεια χιλίων ‘Αρμάνδον τὸν διαβολό τοῦ πατέρο, καὶ ἡ ποστη αὐτὴ ἀμαρτωλή μου συγκινησίας, ἡ πρώτη αὐτὴ στραβομάρα τῆς ἀπόστεκτης ψυχῆς μου θὰ ἔδιασκεδάζει τὸν κατόπιν, ἀλλὰ γιὰ κακὴ μου τύχη, μέσα εἰς ἔκεινο τὸ κομψό καὶ μοσκούριστο σαλόνι τῆς Κεφούλας, μοῦ ἔμελλε νὰ σχεισθῇ καὶ μὲ δλοντος τοὺς ‘Αρμάνδον καὶ τὶς Μαργαρίτες της ἐποχῆς. ‘Ο νέος δὲ τοῦτος συγκινημένος μὲ προσεκτικούς μαρτυρίες.

Καὶ τώρα πλέον ούτε Μποδιέλλης εἶλεγαν πειά οι φίλοι μου. ‘Βρήκαν δλοις ὡς ἐπιτυχέστερο τὸ παρασκευήτης ψυχῆς μου τὸ διασκεδάζει τὸν κατόπιν, ἀλλὰ γιὰ μεταβολής παραπλανήσατος.

— Τοῦτο μονάχα τοῦ ἔλειπε τοῦ γυιού σου ἀρχόντισσά μου, καὶ τὸ ἔκαμε! είτε μιὰ βραδυά στὴν ἀκοιρη τὴν μάννα μου. Μάλιστα, σόρα Μαρία, πέτυχε δικαίωμας μας μὲ Κανόλα μὲ τὰς Καμπελίας της καὶ της Τραπεζιάτος..

(‘Ακολουθεῖ)

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΣΕ ΓΙΑΤΡΟ

‘Ο μακαρίτης ἤτανε λαμπρὸς χειρούργος, παθολόγος Ιατρός,

Πολυμαθέστατος, ἔγνωστος ἀπὸ ὅλα...

Τώρα δμως ποὺ τίναξε κι’ αὐτὸς τὰ μῶλα,

Σ’ αὐτὸς ἔδω τὸ χῶμα είνε θαμμένος

‘Ομως ἔφροντισσε, ποὺ λέτε δι καύμενος

Μέσα στὸν τάφον του τὴν σκοτεινιά

Κοπάδια νάχη γιὰ συνέργοια

Κείνους ποὺ θέριζε δταν ἔξοισσε

Καὶ γιὰ περιφρημος γιατρόδες περνοῦσσε!

Ο ΣΠΕΤΖΕΡΗΣ